

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KÖZ



Yaşasın 1 Mayıs! Bijî 1 Gulan!

İşler Çalışabilir Nüfusa Pay Edilsin! Kısa Çalışma Saatleri Tam Ücret!

Siyasi Tutsaklara Özgürlük! İşgale Son! Kahrolsun Ezen Ulus Şovenizmi!

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 2 TL (KDV DAHİL) NİSAN 2020 ÖZEL SAYI:1 www.kozgazetesi.org

2020 1 MAYISI'NI TASFİYE EDENLERE KARŞI DEVRİMCİ PARTİ MÜCADELESİNİ BÜYÜTELİM!

“İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü”. 2020 1 Mayısı yaklaşırken en çok 1 Mayısların anlamını ifade eden bu sözleri hatırlamalı. Zira 2020 1 Mayısı'na girerken sömürülenler cephesinde tam aksi eğilimler hâkim. Dayanışmanın yerini rekabet, mücadelenin yerini gönüllü ev hapsi aldı. İşçi sınıfı içindeki ayrıcalıklar ve ayrıcalıksızlar arasındaki ayrımlar hiç olmadığı kadar belirginleşti. Korona dünyanın her yanına yayılmışken, neredeyse tüm sosyalistler “Koronayla Mücadele” bahanesiyle kendi ulusal hükümetlerinin arkasında saf tuttu. 2020 1 Mayısı'nda uluslararası olan tek şey dünyanın her yerinden muhalif akımların sosyal medyaya sığınması olsa gerek.

İşçi sınıfının tüm mücadeleleri gibi 1 Mayısı var eden mücadele de ağır bedeller ödenerek yürütülmüştür. 1 Mayısların kökeni 8 saatlik işgünü mücadelesine, bu amaçla Şikago Haymarket'te patlak veren bir grev hareketine dayanır. Bu hareketin başını çeken dört devrimci anarşist işçiye Amerikan burjuva demokrasisi tarafından idama mahkûm edildi. Devrim toprağı Türkiye'de sadece 1 Mayıs'ın kutlanabilmesi bile nice devrimcinin kan ve can pahasına yürüttüğü mücadeleyle mümkün oldu. 1977 1 Mayısı'ndaki provokasyonda kaybettiğimiz otuz dört devrimci işçinin yanısıra, Mehmet Akif Dalcı'nın (1989 1 Mayısı), Gülay Beceren'in (1990 1 Mayısı), Dursun Adabaş, Hasan Albayrak, Levent Yalçın ve Akın Rençber'in (1996 1 Mayısı) isimleri topraklarımız üzerindeki 1 Mayıs mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır.

2020 1 Mayısı ise sınıf mücadelesi tarihinde bir leke olarak kalacak. Mücadelenin temposuna bağlı olarak 1 Mayıslar kâh sönük kâh coşkulu kutlandı. Yüz otuz küsur yıl içinde yasaklanan yahut keskin nişancıların namlularının gölgesinde düzenlenen 1 Mayıslar da oldu. Ama dünyanın dört bir yanında, sendikaların, sosyalistlerin, devrimcilerin ağız birliği etmişçesine hükümetlerin yasak koymasına bile gerek kalmadan 1 Mayıs'ı iptal etmesi ilk kez gerçekleşiyor. Sendikalar ve sosyalistler kitlesel 1 Mayıs mitinglerini sosyal medya müsamereleriyle geçiştiriyor. Bunu yaparken de sanki 1 Mayıs mitinglerini iptal eden kendileri değilmiş gibi, sanki 1 Mayıs'ın kutlanmasında kendilerinden büyük bir engel varmış gibi “her koşul altında 1 Mayıs'ı kutlayacağız” yalanına sığınıyorlar.

Korona bahanesiyle 1 Mayıs'ı iptal etmek 1 Mayıs'ın mücadele günü olmasıyla bağdaşmaz. Zaten her gün ölümle yüzyüze olan işçiler, devrimciler dünya çapında salgınlarla da ilk kez karşılaşmıyor. 1918-20 yılları arasında İspanyol Gribi dünyayı kasıp kavuruyordu. O zaman dünyanın nüfusu bugünkünün dörtte biriydi, gripten ölenler ise Korona'dan ölenlerin en az yüz katıydı. Gribin bulaşıcı bir hastalık olduğu elbette o zaman da biliniyordu ama hiçbir akli evvel her türlü eylem ve etkinliği askıya almayı önermemişti. Bilakis Alman işçileri bu süre zarfında monarşiyi devirdiler, Berlin'de, Bremen'de, Baviera'da Sovyetler kurdular. Macaristan, Polonya ayaklanmalarla sarsıldı. Sovyetler Birliği'nde karşı devrimci Çarlık güçlerine karşı savaş tüm şiddetle devam etti. O sırada Amerika'da dört milyon işçi grevdeydi. Bugün kendi toplantılarını dahi erteleyen sanal sosyalistlerin aksine Komünist Enternasyonal 1919 Martı'ndaki kuruluş kongresini de grip salgını nedeniyle ertelemedi. Kongreden iki hafta sonra ilk Sovyet cumhuriyetinin başkanı ve kendini kitlelerden soyutlayıp evine kapamayan Yakov Sverdlov'u da bu salgında kaybettik. Sverdlov'un gripten ölmesini sorumsuz politikaların sonucu diye yorumlamaya cesaret eden de çıkmadı.

Kendine iyi bak! Yakınlarının sağlığını düşün! 1 Mayıs 2020'ye damgasını vuran şiarlar işte bunlar. Hâlbuki sınıf mücadelesi işçilerin bireysel çıkarlarını bir yana bırakıp tüm sınıfın ortak çıkarları için mücadele etmesiyle başlar. “Ya çocuğum aç kalırsa” düşüncesini terk etmeden hiçbir grev başarıya ulaşmaz. 2020 1 Mayısı'nda işçilere sınıf bilinci aşılama iddiasında olanlar tam ters istikamette ilerleyerek “Hükümet sağlığımızı düşünmüyor!” fikrini işliyorlar. Emekçilerin sağlığını sözüm ona düşünerek bildiri dağıtmıyor, onlara maske dağıtma kampanyaları düzenliyorlar. Emekçilerin sağlığını ne kadar düşündüklerini göstermek için dezenfektanla silinen yayınların fotoğraflarını paylaşanlar dahi var. Böylelikle en pespaye burjuva bireyciliği reformist sosyalistlerin sözleri ve tutumlarıyla emekçiler arasında yayılıyor. Oysa her gün grizu ve göçük tehlikesi altında madenlerde ekmek parasını arayan emekçiler için böyle bir telaş olmamıştı. Her gün virüs bulaşığı çöpleri korumasız olarak toplamaya devam eden temizlik işçileri için endişelenen yok. Konfeksiyon atölyelerinde dip dibe maske diken emekçilere kimse “sosyal mesafe” ikazı yapmaya kalkışmıyor.

2020 1 Mayısı'nda birlik yok parçalanma var. Bir yanda kurulu düzenleri sarsılmadan evde oturma, evden çalışma ayrıcalığına sahip olanlar var. Diğer tarafta ise hiçbir güvencesi olmadan cepheye sürülür gibi işe gidip gelen milyonlar. İşsiz bırakıldığı, ücretsiz izne mecbur edildiği için eve hapsedilenler de cabası. Evde oturma ayrıcalığına sahip olanlar “Hükümet sizin sağlığınızı düşünmüyor” diyor. Sınıf devrimciliği iddiasını kimseye bırakmayanlar, halktan kopuk devrimciliği her fırsatta eleştirenler ise evden çıkmadan “Çok kötü durumdasınız, ücretli izin yapmanız lazım!” diye kampanyalar düzenliyor. Bir yandan öncülük ve önderlik iddiasını tekellerinde tutmaya gayret eden oportünistler diğer yandan “Biz sosyal medyada miting örgütlerken siz de grev yapın!” çağrısında bulunuyorlar.

1 Mayıs 2020 solun tercihleri nedeniyle iptal edildi. Koronanın yayılmaya başlamasından beri sol akımlar hükümeti gerekli önlemleri almamakla, sokağa çıkma yasağı ilan etmemekle eleştirdi. Daha sonrasında bu tutumunu sözüm ona sınıfsal bir taleple örtmek için gerçekleştirmesi hiçbir koşulda mümkün olmayan herkese ücretli izin kampanyası düzenlemeye başladı. Emekçilerin evde kalmasının koşullarının yaratılması talebiyle bir muhalefet hattı örenler elbette Newroz'u da 1 Mayıs'ı da halk sağlığı gerekçesiyle iptal ederler.

1 Mayıs 2020'ye sosyal şovenizm damgasını vuruyor. Sosyal şovenizm sadece savaş zamanı gündeme gelmez. Sosyal şovenizm sosyalistlerin kendi devletinin arkasında kenetlenmesidir. Bugün Türkiye'de yaşanan tam da bu. İktidar hedefini çoktan askıya almış sosyalistler “salgına karşı mücadele” bahanesiyle hükümetin aldığı baskı ve denetim tedbirlerinin yetersiz olduğunu vurgulamayı iş ediniyor. Bu kesimler hükümetin aşamalı olarak yahut yalpalayarak attığı adımları, daha kararlı bir şekilde uygulamasını talep ediyorlar. Böylelikle hükümete soldan akıl hocalığı yaparak ona eleştirel destek veriyorlar. Solun bu tutumu sayesinde Erdoğan 15 Temmuz'da, Afrin ve Kobanê operasyonlarında yahut İdlib harekâtında yapamadığını yapabildi, tüm muhalefeti peşine taktı. Afrin operasyonu sırasında “İşgali şöyle değil de böyle yürüt” diye akıl verenler Meral Akşener ve Kemal Kılıçdaroğlu ile sınırlıydı. Bugün neredeyse tüm sol akımlar “Hükümet Koronaya karşı böyle değil şöyle mücadele etmeli” çizgisinde. Bu tutum elbette sıkışmış Erdoğan'a can simidi uzatmak anlamına geliyor.



Korona krizindeki başarısızlıklarına rağmen Erdoğan'ın hala ayakta kalmasının sebebi Millet İttifakı kuyrukçusu reformist solun tutumudur. 7 Haziran seçimlerinden beri adım adım MHP'ye bağımlı hale gelen Erdoğan'ın teslimiyeti Korona sürecinde daha da derinleşti. Ayak diremediği sokağa çıkma yasaklarını en azından kısmi bir şekilde kabul etmek zorunda kaldı. MHP'nin destek verdiği Süleyman Soylu'nun üzerini çizemedi, istifadan sonra göreve daha güçlü bir şekilde gelmesine boyun eğdi. Yine uzun bir süredir direndiği Çakıcı affını tümüyle MHP'nin istediği şekilde yürürlüğe soktu. Derinleşen bir rejim krizinde aktif bir eylemli çizgi benimsemek yerine zayıflayan Erdoğan'ı kararlı bir sokağa çıkma yasağı getirmediği için eleştirmeyi tercih eden sol akımlar Erdoğan'ın bu badireyi de şimdilik atlatmasını mümkün kıldı.

“Herkes ücretli izin!” sınıfı bölen bir taleptir. Hiçbir maddi temeli yoktur. Elbette kapitalistler açısından masraflı olacağı için değil, emekçiler hayatı yarattığı için. Sıkışınca “Emekçiler olarak hayatı durduralım!” çağrısının arkasına gizlenenler emekçiler çalışmazsa hayatın sürmeyeceğini akıllarına bile getirmiyorlar. En basitinden sağlık, temizlik, gıda, enerji, iletişim ve market sektöründe çalışan milyonların çalışmayı sürdürmesi gerekli. O halde hiçbir inandırıcılığı olmayan “Herkes ücretli izin!” kampanyasının daha en baştan “Herkes ücretli izin, kimi sektörler hariç” türü bir kampanyaya dönüşeceği bellidir. Oysa sağlık çalışanlarının, temizlik işçilerinin samimiyetsiz alkışlara değil çalışma saatlerinin düşürülmesine ihtiyaçları var. Yapılması gereken işçi sınıfını ücretli izin kullanabilenler ve kullanamayanlar diye ikiye bölmek değil sınıfın tümü için ortak ve uygulanabilir talepler yükseltmektir. Ücretlerde bir kesintiye gitmeden gündelik hayatın devamı için gerekli sektörlerdeki işlerin tüm çalışan nüfusa pay edilmesi, çalışma saatlerinin düşürülmesi ve böylelikle herkes için güvenli sağlıklı çalışma koşullarının sağlanması talebi ise sınıfı bölmez birleştirir. Madem ki toplumun en temel gereksinimleri için emekçilerin salgın riskine rağmen çalışmaya devam etmesi gerekmektedir, salgına karşı hangi önlemlerin alınıp nasıl uygulanacağına da emekçiler karar vermelidir. Bolşeviklerin “Yaklaşan Felaket” karşısında öne sürdüğü gibi “söz, yetki, karar, siyasi iktidar emekçilerin olmalı” hedefi öne çıkarılmalıdır.

1 Mayıs 2020’de siyasi tutsaklar unutuldu. Gündeme ölü ve vaka sayısı, umreciler, maske dağıtımındaki aksaklıklar oturunca siyasi sorunları hasıraltı etmek isteyenlere gün doğdu. Herkes ücretli izin şiarı öne çıkarılarak siyasi tutsaklar gündemden düşürüldü. Üstelik tüm bunlar Erdoğan hükümetinin şartlı infaz düzenlemesiyle emekçilerin nefretini kazanmış katilleri, tecavüzcüleri, madrabazları serbest bıraktığı bir dönemde gerçekleşti. Oysa 1919 1 Mayıs’ında yine İspanyol Gribi hüküm sürerken Amerika’da Cleveland’da Sosyalist Partisi başkanı Eugen Debs’in tutuklanmasını protesto etmek için dört kişinin vurulduğu bir isyan patlak veriyordu. Altı milyon oy olan HDP’nin eş başkanları Selahattin Demirtaş ve Figen Yüksekdağ ise Türkiye’de dört yıldır hapiste. Tek bir protesto mitingi bile gerçekleşmedi. Grup Yorum üyelerinin cenazelerine katılmaktan imtina edenler elbette 1 Mayıs’ta siyasi tutsakları gündem etmeyecekler.

1 Mayıs işçiler kadar ezilen ulusların da günüdür. Kürdistan’ın güneybatısındaki işgal sürüyor, kuzeydeki kayyum saldırıları hız kesmiyor. Saray güneyde Kürtler arasında kardeş kavgasını büyütecek sinsi bir oyunu tezgâhlamaya çalışıyor. Fırsat bu fırsat KDP’yi de pis işlerine ortak ederek “medya savunma alanları” diye anılan PKK mevzilerine saldırıyor. Beri yandan tecavüzcüler, mafyacılar, uyuşturucu tacirleri ve kadın cinayeti failleri salınırken orduda celpler ve terhisler iptal ediliyor. Sanki garnizonlarda “sosyal mesafe” ve karantina tedbirleri her yerden iyi gözetiliyormuş gibi silah altındaki askerler salgına karşı en riskli konumda tutuluyor. Umreden virüs bulaşığı ile geri gelip ülkenin dört bir yanına salgını yayanlara tanınan ayrıcalık onlardan esirgeniyor. Herkes ücretli tatil isteyen sosyal şoven oportünistler ise geçelim tüm askeri birliklerin

terhis edilmesini, Kürdistan’daki işgal güçlerinin çekilmesini bile gündemlerine almıyorlar.

Cumhur İttifakı’ndan talepte bulunanlar onun ömrünü uzatırlar. Korona salgınıyla su yüzüne çıkan sorunlar, savaş sorunundan, Kürtlerin üzerindeki ulusal baskıdan yahut karantina dönemi bittiği zaman kendini iyice belli edecek işsizlik sorunundan farklı nitelikte değildir. Diğer sorunlar gibi bu sorunların da çözülmesinin ön şartı hükümetin süpürülmesidir, devrimdir. O nedenle emekçilerin en basit bir kazanımı elde etmesi için bile Cumhur İttifakı’nın gitmesi gerekir. Cumhur İttifakı’nın seçimle gitmeyeceği ise bellidir. Tam da bu nedenle her kim Cumhur İttifakı’nı sıkıştırmak adına talepler ileri sürüp tavsiyelerde bulunuyorsa aslında Erdoğan’ın ömrünü uzatmaya hizmet etmektedir.

2020 1 Mayıs’ına düşen leke bir günde ortaya çıkmadı. Bugünkü tablo yıllardır esen legalist tasfiyeciler rüzgarların yarattığı tahribatın ürünüdür. Düzenin araçlarıyla elleri kolları bağlananlar, devrimin gerçekleşmesi için öncelikle toplumsal muhalefetin büyümesi gerektiğini savunanlar, her türlü devrimci tutumu sekterlik olarak küçümseyip burjuva partilerine destek vermeyi taktik hamle olarak pazarlayanlar bu lekenin mimarları olmasa da taşeronu olmuşlardır. 2007 1 Mayıs’ında DİSK başkanı, Süleyman Çelebi’yi sıkıştırarak Taksim’i fethettiklerini savunanlar bugün DİSK ile birlikte sosyal medyada 1 Mayıs mitingleri düzenlemektedir. Dün Erdoğan’ı silkelemek için İmamoğlu’na destek verenler, İmamoğlu’nu 1 Mayıs kürsüsünden konuşturup, alkışlayanlar bugün de İmamoğlu ve Yavaş çizgisinde 1 Mayıs açıklamaları yayınlamaktadırlar. Kuşkusuz her 1 Mayıs 2020 1 Mayıs gibi geçmeyecektir. Önümüzdeki dönemde 1 Mayıslar yine kutlanacaktır ama 2020 1 Mayıs reformistlerin, tasfiyecilerin her kritik dönemde işçileri ve ezilenleri felç edecek kararlar alacağını gözler önüne sermiştir. Komünistlerin ödevi de bu tabloyu göstermek için gönüllü karantina koşullarını aşma cüreti göstermektir.

Tasfiyecilikle hesaplaşmadan bu leke kaldırılamaz. Elbette reformistlere boyun eğmek istemeyen 1 Mayıs’ta emekçileri bir araya getirmeye, onlara ulaşmaya çalışanlar olacaktır. Komünistlerin Birliğini savunanlar da bu doğrultuda hareket etmektedir. Gelgelelim legalist tasfiyecilerin ağız birliği ile el çabukluğu ile iptal ettikleri 1 Mayıs mitingini şu ya da bu eylemle ikame etmeye çalışmak mümkün değildir. Bu konuda herhangi bir yanlısamanın olmaması gerekir. İşçiler üzerinde hâkim olanlar reformist tasfiyecilerdir. Bu hakimiyeti kırmadan 1 Mayısları anlamına uygun bir mücadele gününe çevirmek mümkün değildir. Bu gerekliliği göstermenin yolu da gönüllü karantinaya boyun eğmeme iradesini ortaya koymakla başlar.

Acil görev devrimci parti. Reformizmin hâkimiyetini kırmak dilekle, temenniyle yahut reformistlerle yarışarak, onlara temelsiz bir şekilde meydan okuyarak da gerçekleşmez. Bunun için devrimci siyasete ihtiyaç duyanlar, bu doğrultuda seferber olmak isteyenler için bir odak, bir merkez yaratmak şarttır. İşçilerin birliğinden önce komünistlerin birliği şiarı bunu anlatır. Tutarlı ve emekçilerin kurtuluş mücadelesini sonuna kadar götürebilecek tek devrimci akım komünizm olduğu için ihtiyaç duyulan devrimci parti ancak devrimci güçlerin komünist bir program ve işleyiş ilkeleri çerçevesinde birleşmesiyle mümkün olabilir. Söz konusu çerçeve bugün reformist tasfiyeciler tarafından “dünya değişti” denerek örtbas edilse de Bolşevikler tarafından somutlanmış, dünya komünist hareketinin doruğu olan Komünist Enternasyonal’in ilk dört kongresinde çizilmiştir.

Devrimci partiyi doğuracak kongre için somut bir çağrı gereklidir. Günün görevi 1 Mayıs’a dair gerçekleşmesi mümkün olmayan çağrılar yükseltmek değil, 1 Mayıs’ta öne çıkarılması gereken şiarların neler olduğunu öne çıkararak bu şiarlar için mücadele edecek partinin yaratılması için açık seçik ve somut bir çağrı yükseltmektir. Bu çağrı KÖZ’ün arkasında duran komünistlerin çağrısıdır.

YAŞASIN 1 MAYIS! BİJİ YEK GÜLAN!

**CUMHUR İTTİFAKI’NDAN KURTULMAK İÇİN TEK YOL DEVRİM!
DEVİRİM İÇİN DEVRİMCİ PARTİ PARTİ İÇİN KOMÜNİSTLERİN BİRLİĞİ!**

KOMÜNİST KÖZ, YEREL, SÜRELİ, AYLIK SİYASİ GAZETE NISAN 2020 ÖZEL SAYI: 1 SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: ŞÜKRÜ DEMİR YÖNETİM YERİ: OSMANAĞA MAHALLESİ LEYLAĞI SOKAK ELİF İŞHANI DAİRE: 5 KAT: 2 KADIKÖY – İSTANBUL E-POSTA: kozonline@gmail.com WEB ADRESİ: www.kozgazetesi.org
BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI MALTEPE MAHALLESİ GÜMÜŞSUYU CADDESİ ODİN SANAYİ SİTESİ NO: 28/245 ZEYTİNBURNU-İSTANBUL TEL: 0212 577 54 92